

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Αριθμός Εβδομήντα Τέσσερα

Αποκαλύπτοντας το Προφητικό Αίνιγμα: Τα Βδελύγματα του Ιεζεκιήλ, η Εκκλησία των Εσχάτων Ημερών και το Χάραγμα του Θηρίου

Jeff Pippenger
2024-02-07

Οι τέσσερις βδελυγμίες του ογδού κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ οδηγούν την ηγεσία της εκκλησίας της Λαοδικείας των εσχάτων ημερών του Θεού στο να προσκυνήσει τον ήλιο, και έτσι να λάβει το χάραγμα του θηρίου. Το επόμενο κεφάλαιο, το οποίο αποτελεί το ίδιο όραμα, απεικονίζει εκείνους μέσα στην εκκλησία των εσχάτων ημερών του Θεού που λαμβάνουν τη σφραγίδα του Θεού. Η Αδελφή Ουάιτ μάς πληροφορεί ότι η σφράγιση του ενάτου κεφαλαίου του Ιεζεκιήλ είναι η ίδια με τη σφράγιση που παριστάνεται στο έβδομο κεφάλαιο της Αποκάλυψης. Ο Θεός κρίνει ένα έθνος στην τρίτη και την τέταρτη γενεά του, και οι τέσσερις βδελυγμίες του Ιεζεκιήλ προσδιορίζουν τις τέσσερις γενεές της αποστασίας που άρχισε το 1863, όταν ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός εισήγαγε ένα παραχάραγμα των δύο πινάκων του Αββακούμ, οι οποίοι είχαν δοθεί ως σύμβολο της σχέσεως διαθήκης μεταξύ του Θεού και του λαού Του, ακριβώς όπως οι δύο πλάκες των Δέκα Εντολών είχαν δοθεί στην αρχή του αρχαίου Ισραήλ.

Ο χρυσός μόσχος του Ααρών ήταν ένα πλαστό είδωλο, το σύμβολο της ανταρσίας που εκδηλώθηκε ακριβώς τη στιγμή που ο Θεός παρήγε τις δύο πλάκες, οι οποίες αντιπροσωπεύουν μια γνήσια εικόνα ζηλοτυπίας. Ο χρυσός μόσχος του Ααρών προεικόνιζε το πλαστό διάγραμμα του 1863, το οποίο είχε αφαιρέσει από το μήνυμα τους «επτά καιρούς» του Λευιτικού είκοσι έξι, μαζί με άλλες χρονικές προφητείες. Έτσι, ο Λαοδικειανός Αντβεντισμός έστησε μια εικόνα ζηλοτυπίας στην ίδια την αρχή της ιστορίας του, όπως είχε πράξει ο Ααρών στην αρχική ιστορία του αρχαίου Ισραήλ, και όπως είχε πράξει ο Ιεροβοάμ στην αρχική ιστορία του βόρειου βασιλείου του Εφραΐμ.

Οι «επτά καιροί» του Λευιτικού είκοσι έξι ήταν η πρώτη προφητεία χρόνου την οποία ο Μίλλερ οδηγήθηκε να κατανοήσει, και ήταν το πρώτο κόσμημα του προφητικού χρόνου που παραμερίσθηκε κατά την αποστασία του 1863. Το 1863 σηματοδότησε την έναρξη της απόκρυψης των κοσμημάτων του ονείρου του Μίλλερ και την εισαγωγή κίβδηλων κοσμημάτων και νομισμάτων. Οι «επτά καιροί» ήταν ο ακρογωνιαίος λίθος τον οποίο απέρριψαν οι οικοδόμοι. Το 1863, εκείνοι που είχαν υπάρξει οι οικοδόμοι του Μιλλερίτικου ναού παραμέρισαν τον ακρογωνιαίο λίθο των «επτά καιρών», αλλά στις έσχατες ημέρες εκείνος ο λίθος είναι τώρα κεφαλή γωνίας. Εκείνος ο λίθος αντιπροσώπευε τον Βράχο των Αιώνων, και επίσης αντιπροσωπευόταν από την ημέρα την οποία είχε κάμει ο Κύριος, διότι ήταν σύμβολο της σαββατικής αναπαύσεως για τη γη. Το 1844, ο Μιλλερίτικος Αντβεντισμός επέπληξε το ψευδές σύστημα λατρείας του Ιεροβοάμ και αποχωρίσθηκε από τη «σύναξη των εμπαικτών», οι οποίοι είχαν «χαρεί» για την πρώτη απογοήτευση.

Στους οικοδόμους δόθηκε η εντολή να μη επιστρέψουν ποτέ «στη σύναξη των εμπαικτών», καθώς στον Ιουδαίο προφήτη είχε δοθεί η εντολή να επιστρέψει στην Ιερουσαλήμ από διαφορετική οδό από εκείνη που τον είχε οδηγήσει στο 1844. Η οδός που τον είχε οδηγήσει στο 1844 ήταν η οδός από την οποία είχε εξέλθει, δηλαδή ο Προτεσταντισμός, και σε εκείνη την ιστορία ο Προτεσταντισμός είχε καταστεί αποστατικός Προτεσταντισμός. Στους οικοδόμους δόθηκε η εντολή να μη επιστρέψουν ποτέ «στη σύναξη των εμπαικτών», και τους δόθηκε η οδηγία να μη φάγουν από την τροφή τους ούτε να πουν από το νερό τους. Οι οικοδόμοι είχαν φάγει το μικρό βιβλίο που βρισκόταν στο χέρι του αγγέλου το 1840, και εκείνη η τροφή ήταν γλυκιά στο στόμα τους.

Το φαγείν και το πίνειν της προφητείας αντιπροσωπεύει τη μεθοδολογία που χρησιμοποιείται για τη μελέτη της Βίβλου. Στους Μιλλεριτικούς δόθηκε ένας συγκεκριμένος τρόπος να μελετούν τον Λόγο του Θεού, και οι κανόνες εκείνοι παρήγαγαν ένα εντελώς διαφορετικό βιβλικό μήνυμα από εκείνο που παρήγαγαν οι θεολόγοι του αποστάτου Προτεσταντισμού και του Καθολικισμού με τη διεφθαρμένη τους μεθοδολογία. Οι οικοδόμοι, οι οποίοι είναι επίσης ο Ιουδαίος προφήτης, δεν έπρεπε να επιστρέψουν και να φάνε ή να πουν από τη μεθοδολογία είτε του αποστάτου Προτεσταντισμού είτε του Καθολικισμού. Ο Ιουδαίος προφήτης έπραξε ακριβώς αυτό το πράγμα, ταυτοποιώντας έτσι ότι ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός θα έπραττε ακριβώς αυτό το πράγμα το 1863, διότι το 1863 χρησιμοποίησαν τα θεολογικά επιχειρήματα του αποστάτου Προτεσταντισμού για να απορρίψουν την εφαρμογή του Μίλλερ των «επτά καιρών» και, έτσι, έστησαν τα ομοιώματα ζηλοτυπίας του Ααρών και του Ιεροβοάμ. Τότε είχε αρχίσει η πρώτη γενεά του Λαοδικειακού Αντβεντισμού.

Αφού ο προφήτης από την Ιουδαία είχε αλληλεπιδράσει με τον Ιεροβοάμ, άρχισε το ταξίδι της επιστροφής του προς την Ιουδαία, αλλά δεν έφθασε ποτέ. Ο προφήτης αντιπροσωπεύει τον Λαοδικειακό Αντβεντισμό, ο οποίος, σύμφωνα με την έμπνευση, εισήλθε στο Μιλλεριτικό κίνημα το 1856. Η Αδελφή Ουάιτ ουδέποτε υπαναχώρησε από το να ταυτοποιεί τον Αντβεντισμό ως Λαοδίκεια, και δεν υπάρχει καμία βιβλική απόδειξη ότι η Λαοδίκεια μεταβάλλεται ποτέ. Υπάρχουν άτομα που εξέρχονται από τη δική τους προσωπική Λαοδικειακή εμπειρία, αλλά ως εκκλησία η Λαοδίκεια πρόκειται να εξεμεσθεί από το στόμα του Κυρίου, διότι Λαοδίκεια σημαίνει «λαός κριθείς». Ο Αντβεντισμός χρησιμοποιεί αυτόν τον ορισμό για να ισχυρισθεί ότι αντιπροσωπεύει την εκκλησία που υπάρχει κατά την περίοδο της κρίσεως στο επουράνιο αγιαστήριο. Μέσα στην τύφλωσή τους αναγνωρίζουν το στοιχείο της Ανακριτικής Κρίσεως στο νόημα της Λαοδικείας, αλλά δεν μπορούν να διακρίνουν την Εκτελεστική Κρίση, η οποία εκπροσωπείται σαφώς στο όνομά τους.

Και πρὸς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων γράψον· Ταῦτα λέγει ὁ Ἄμην, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ· Γνωρίζω τὰ ἔργα σου, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ οὔτε ζεστός· εἶθε νὰ ᾔσο ψυχρὸς ἢ ζεστός. Οὕτως, ἐπειδὴ εἶσαι χλιαρός, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστός, μέλλω νὰ σὲ ἐξεμέσω ἐκ τοῦ στόματός μου. Διότι λέγεις· Εἶμαι πλούσιος, καὶ ἐπλούτησα, καὶ δὲν ἔχω χρείαν οὐδενός· καὶ δὲν γνωρίζεις ὅτι σὺ εἶσαι ὁ ταλαίπωρος, καὶ ὁ ἐλεινός, καὶ πτωχός, καὶ τυφλός, καὶ γυμνός. Ἀποκάλυψις 3:14–17.

Ο προφήτης από τον Ιούδα καταλήγει να ταφεί μαζί με τον ψευδοπροφήτη που τον εξαπάτησε, ώστε να φάγει από την τροφή του και να πει από το ποτό του. Και οι δύο καταλήγουν στον ίδιο τάφο, και ο ψευδόμενος προφήτης της Βαιθήλ (η παραποιημένη εκκλησία) τον αποκαλεί αδελφό όταν πεθαίνει.

Κατόκει δὲ ἐν Βαιθήλ γέρων προφήτης· και ἦλθαν οἱ υἱοὶ αὐτοῦ και ἀνήγγειλαν πρὸς αὐτὸν πάντα τὰ ἔργα τὰ ὁποῖα ἔκαμεν ἐκεῖνη τὴν ἡμέραν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἐν Βαιθήλ· και τοὺς λόγους τοὺς ὁποῖους ἐλάλησε πρὸς τὸν βασιλέα, τοὺς ἀνήγγειλαν και αὐτοὺς πρὸς τὸν πατέρα αὐτῶν. Και εἶπεν ὁ πατὴρ αὐτῶν πρὸς αὐτούς, Ποῖον δρόμον υπήγην; Διότι οἱ υἱοὶ αὐτοῦ εἶχον ἰδεῖ ποῖον δρόμον υπήγην ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὅστις ἦλθεν ἐκ τοῦ Ιούδα. Και εἶπεν πρὸς τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Επισαγματώσατέ μοι τὸν ὄνον. Και επισαγματώσαντες εἰς αὐτὸν τὸν ὄνον, ἐκάθησεν ἐπάνω αὐτοῦ, και υπήγε κατόπιν τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ, και εὔρεν αὐτὸν καθήμενον ὑπὸ δρυν· και εἶπε πρὸς αὐτόν, Συ εἶσαι ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ, ὁ ἐλθὼν ἐκ τοῦ Ιούδα; Ὁ δὲ εἶπε, Εγὼ εἶμαι. Τότε εἶπε πρὸς αὐτόν, Ἐλθέ μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν οἶκον, και φάγε ἄρτον. Και ἐκεῖνος εἶπε, Δεν δύναμαι να επιστρέψω μετὰ σου, ουδέ να εἰσέλθω μετὰ σου· οὔτε θέλω φάγει ἄρτον οὔτε θέλω πῖει ὕδωρ μετὰ σου ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ· διότι ἐλαλήθη πρὸς ἐμέ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, Δεν θέλεις φάγει ἄρτον, ουδέ θέλεις πῖει ὕδωρ ἐκεῖ, οὔτε θέλεις επιστρέψει διὰ τῆς οδοῦ δι' ἧς ἦλθες. Και ἐκεῖνος εἶπε πρὸς αὐτόν, Και ἐγὼ προφήτης εἶμαι καθὼς συ· και ἄγγελος ἐλάλησε πρὸς ἐμέ διὰ τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, λέγων, Επιστρέψον αὐτόν μετὰ σου εἰς τὸν οἶκον σου, διὰ να φάγη ἄρτον και να πῖη ὕδωρ. Πλην ἐμεύσθη πρὸς αὐτόν. Και ἐπέστρεψεν μετ' αὐτοῦ, και ἔφαγεν ἄρτον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, και ἐπιεν ὕδωρ. Και ἐνὼ ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν, ἦλθεν ὁ λόγος τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν προφήτην, ὅστις ἐπέστρεψεν αὐτόν· και ἀνεβόησε πρὸς τὸν ἄνθρωπον τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐλθόντα ἐκ τοῦ Ιούδα, λέγων, Οὕτω λέγει ὁ Κύριος· Ἐπειδὴ παρήκουσας εἰς τὸ στόμα τοῦ Κυρίου και δεν ἐφύλαξας τὴν ἐντολήν τὴν ὁποῖαν Κύριος ὁ Θεός σου σε προσέταξεν, ἀλλὰ ἐπέστρεψας, και ἔφαγες ἄρτον και ἐπιες ὕδωρ ἐν τῷ τόπῳ, περὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Κύριος σοι εἶπε, Μη φάγῃς ἄρτον και μη πῖης ὕδωρ, τὸ πτόμα σου δεν θέλει εἰσέλθει εἰς τὸν τάφον τῶν πατέρων σου. Βασιλέων Α΄ 13:11–22.

Το μήνυμα του δευτέρου αγγέλου, το καλοκαίρι του 1844, συνίστατο στην αναγνώριση ότι οι Προτεσταντικές εκκλησίες είχαν εκπέσει και είχαν καταστεί θυγατέρες του Καθολικισμού. Ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός είχε καλέσει άνδρες και γυναίκες να εξέλθουν από εκείνα τα δόγματα, διότι η παραμονή σε αυτά σήμαινε πνευματικό και αιώνιο θάνατο. Ο ψευδής προφήτης της Βαιθήλ αντιπροσωπεύει το θρησκευτικό σύστημα που εγκαθιδρύθηκε στη Βαιθήλ από τον Ιεροβοάμ. Ήταν ένα σύστημα που έστησε εικόνα προς το θηρίο, και το θηρίο που αντιγράφηκε είναι το θηρίο του Καθολικισμού. Οι Προτεστάντες συνέχισαν να αυτοπροσδιορίζονται ως Προτεστάντες, αλλά συνέχισαν επίσης να τηρούν την ημέρα του ήλιου ως ημέρα λατρείας, η οποία είναι το σημείο της εξουσίας του Καθολικισμού.

Οι Προτεστάντες ισχυρίζονται ότι είναι Προτεστάντες, παρότι ο μόνος ορισμός του Προτεστάντη είναι να διαμαρτύρεται κατά της Ρώμης, και, πράττοντας τούτο, η ομολογία τους είναι εικόνα της Ρωμαιοκαθολικής εκκλησίας, διότι εκείνη ομολογεί ότι είναι χριστιανικό ίδρυμα, αν και δεν έχει καμία βιβλική δικαίωση για τον ισχυρισμό αυτό. Ο ισχυρισμός της βασίζεται στην κενή αυθεντία της παραδόσεως και του εθίμου, η οποία είναι η ίδια ψευδής αυθεντία που χρησιμοποιεί ο

Προτεσταντισμός, καθώς ισχυρίζονται ότι είναι Προτεστάντες. Είναι η ίδια λογική που είχε τυφλώσει τους Αντβεντιστές της Εβδομης Ημέρας ώστε να πιστεύουν ότι, ως Λαοδικείς, εξακολουθούν να βρίσκονται σε ασφαλή σχέση διαθήκης. Είναι η ίδια ψευδής αυθεντία που διακήρυττε ο αρχαίος Ισραήλ όταν έλεγε: «Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είμεθα ημείς».

«Η προειδοποίηση δεν εισακούστηκε από τον ιουδαϊκό λαό. Λησμόνησαν τον Θεό και έχασαν από τον ορίζοντά τους το υψηλό προνόμιο να είναι οι αντιπρόσωποί Του. Οι ευλογίες που είχαν λάβει δεν έφεραν καμία ευλογία στον κόσμο. Όλα τα προτερήματά τους τα οικειοποιήθηκαν για τη δική τους δόξα. Στέρησαν από τον Θεό την υπηρεσία που απαιτούσε από αυτούς, και στέρησαν από τους συνανθρώπους τους τη θρησκευτική καθοδήγηση και το άγιο παράδειγμα. Όπως οι κάτοικοι του προ του κατακλυσμού κόσμου, ακολούθησαν κάθε επιπόνηση της πονηρής καρδιάς τους. Έτσι κατέστησαν τα ιερά πράγματα να φαίνονται φάρσα, λέγοντας: “Ναός του Κυρίου, ναός του Κυρίου, ναός του Κυρίου είναι αυτός” (Ιερεμίας 7:4), ενώ ταυτόχρονα παρίσταναν ψευδώς τον χαρακτήρα του Θεού, ατιμάζοντας το όνομά Του και μολύνοντας το αγιαστήριό Του.»

«Οι γεωργοί, στους οποίους είχε ανατεθεί η φροντίδα του αμπελώνα του Κυρίου, αποδείχθηκαν άπιστοι στην εμπιστοσύνη που τους είχε δοθεί. Οι ιερείς και οι διδάσκαλοι δεν υπήρξαν πιστοί παιδαγωγοί του λαού. Δεν έθεταν ενώπιόν τους την αγαθότητα και το έλεος του Θεού, ούτε την αξίωσή Του στην αγάπη και στην υπηρεσία τους. Αυτοί οι γεωργοί επιζητούσαν τη δική τους δόξα. Επεθυμούσαν να ιδιοποιηθούν τους καρπούς του αμπελώνα. Σκοπός της μελέτης και της επιδίωξής τους ήταν να ελκύουν την προσοχή και την τιμή προς τον εαυτό τους.» Christ’s Object Lessons, 292.

Το 1863 το κίνημα των Μιλλεριτών έληξε, αλλά είχε παύσει να είναι κίνημα Φιλαδελφών το 1856. Το μήνυμα του Μωυσή (οι «επτά καιροί»), το οποίο παρουσιάστηκε από τον Ηλία (William Miller), απορρίφθηκε, και η απόρριψη αυτή βασίστηκε στη μεθοδολογία του ψευδούς προφήτου της Βαιθήλ. Το 1863 ήταν το τέλος εξήντα πέντε ετών που είχαν αρχίσει το 1798, και ήταν το τέλος της προφητείας του εβδομού κεφαλαίου του Ησαΐα.

Και εν ταις ημέραις του Άχαζ, υιού του Ιωθάμ, υιού του Οζίου, βασιλέως του Ιούδα, ο Ρεσίν, βασιλεύς της Συρίας, και ο Φεκά, υιός του Ρομελίου, βασιλεύς του Ισραήλ, ανέβησαν εναντίον της Ιερουσαλήμ διά να πολεμήσουν εναντίον αυτής, αλλά δεν ηδυνήθησαν να υπερισχύσουν εναντίον αυτής. Και ανηγγέλθη προς τον οίκον του Δαβίδ, λέγοντες· Η Συρία συνεμάχησε μετά του Εφραΐμ. Και η καρδιά αυτού εκινήθη, και η καρδιά του λαού αυτού, καθώς τα δένδρα του δρυμού κινούνται υπό του ανέμου. Τότε είπεν ο Κύριος προς τον Ησαΐαν· Έξελθε τώρα εις συνάντησιν του Άχαζ, συ και ο υιός σου Ιασουβ, εις το άκρον του υδραγωγείου της άνω δεξαμενής, εις την οδόν του αγρού του γναφέως· και ειπέ προς αυτόν· Πρόσεχε και ησύχαζε· μη φοβού, μηδέ ας δειλιά η καρδιά σου εξ αιτίας των δύο τούτων ουρών των καπνίζόντων δαυλών, διά τον σφοδρόν θυμόν του Ρεσίν και της Συρίας, και του υιού του Ρομελίου. Επειδή η Συρία, ο Εφραΐμ και ο υιός του Ρομελίου εβουλεύθησαν κακόν εναντίον σου, λέγοντες· Ας αναβώμεν εναντίον του Ιούδα, και ας θλίψωμεν αυτόν, και ας κάμωμεν εις αυτόν ρήγμα υπέρ ημών, και ας καταστήσωμεν βασιλέα εν τω μέσω αυτού τον υιόν του Ταβεήλ· ούτω λέγει Κύριος ο Θεός· Δεν θέλει σταθή, ουδέ θέλει γείνει. Διότι κεφαλή της Συρίας είναι η Δαμασκός, και κεφαλή της Δαμασκού ο Ρεσίν· και εντός εξήκοντα πέντε ετών ο Εφραΐμ θέλει

συντριφθή, ώστε να μη είναι λαός. Και κεφαλή του Εφραΐμ είναι η Σαμάρεια, και κεφαλή της Σαμαρείας ο υιός του Ρομελίου. Εάν δεν πιστεύσητε, βεβαίως δεν θέλετε στερεωθή. Ησαΐας 7:1–9.

Η εξηνταπενταετής προφητεία του ογδού εδαφίου δηλώνει ότι «εντός» της περιόδου των εξήντα πέντε ετών το βόρειο βασίλειο των δέκα φυλών θα οδηγούνταν σε αιχμαλωσία. Το όραμα καταγράφηκε το έτος 742 π.Χ., και δεκαενέα έτη αργότερα, το 723 π.Χ., ο Εφραΐμ διασκορπίστηκε και οδηγήθηκε σε αιχμαλωσία από τους Ασσυρίους. Το 677 π.Χ., στο τέλος των εξήντα πέντε ετών, ο βασιλιάς Μανασσής συνελήφθη και μεταφέρθηκε στη Βαβυλώνα. Το αφετηριακό σημείο, το 742 π.Χ., σηματοδοτεί έναν εμφύλιο πόλεμο μεταξύ του βόρειου βασιλείου και των νοτίων βασιλείων του Ισραήλ, ακριβώς όπως το 1863 σηματοδοτεί το ίδιο το κέντρο του Εμφυλίου Πολέμου στις Ηνωμένες Πολιτείες μεταξύ Βορρά και Νότου. Η προφητεία διακηρύχθηκε από τον Ησαΐα στην κατά γράμμα ένδοξη γη (Ιούδα), και η προφητεία του 1863 εκπληρώθηκε στην πνευματική ένδοξη γη (οι Ηνωμένες Πολιτείες).

Υπάρχουν τρία ορόσημα εντός της εξηκονταπενταετούς προφητείας. Τον εμφύλιο πόλεμο του 742 π.Χ. ακολουθεί, έπειτα από δεκαενέα έτη, η διασπορά του βόρειου βασιλείου, το 723 π.Χ. Στο τέλος των εξήντα πέντε ετών διασκορπίστηκε το νότιο βασίλειο. Η προφητεία, περιλαμβανομένης της αρχής και του τέλους της, αντιπροσωπεύει αμφοτέρως τις «αγανακτήσεις» του Θεού κατά του βόρειου και του νότιου βασιλείου, και αυτών των δύο αγανακτήσεων προηγούνται δεκαενέα έτη στα σημεία της ενάρξεώς τους, και έπειτα ακολουθούνται από άλλα δεκαενέα έτη που έπονται της εκπληρώσεώς τους.

Ολόκληρη η χιαστική δομή προσδιορίζει μια περίοδο εμφυλίου πολέμου μεταξύ βορρά και νότου, η οποία σηματοδοτεί την αρχή και το τέλος. Εν μέσω της αρχής και του τέλους, οι δύο αντίπαλοι του εμφυλίου πολέμου οδηγήθηκαν αμφοτέροι σε δουλεία, και μέσα στα εξήντα πέντε έτη κατά τα οποία συνάγονται από την αμοιβαίως διεσπαρμένη κατάστασή τους της δουλείας σε ένα έθνος, φθάνουν στο 1863, το οποίο είναι η χρονολογία της Διακήρυξης Χειραφετήσεως που ελευθέρωσε τους δούλους. Η προφητεία ενός εμφυλίου πολέμου στον κυριολεκτικό Ιούδα καταλήγει στον εμφύλιο πόλεμο στον πνευματικό Ιούδα, διότι ο Ιησούς πάντοτε απεικονίζει το τέλος ενός πράγματος με την αρχή ενός πράγματος, επειδή Αυτός είναι το Άλφα και το Ωμέγα.

Η ιστορία του 1863 παριστάνεται από την ιστορία του 742 π.Χ., όταν ο προφήτης Ησαΐας, μαζί με τον υιό του, παρέδωσε ένα μήνυμα στον πονηρό βασιλέα του Ιούδα (Άχαζ). Το 742 π.Χ. στο εν λόγω χωρίο παριστάνεται από τη μαρτυρία του βασιλέως Άχαζ, ο οποίος ήταν βασιλεύς του Ιούδα και είχε παύσει τη λειτουργία της υπηρεσίας του αγιαστηρίου του Θεού και είχε βάλει τον αρχιερέα του να ανεγείρει ένα πρότυπο συριακού ναού μέσα σε αυτούς τούτους τους περιβόλους του επίγειου αγιαστηρίου του Θεού.

Στην ιστορία του ασεβούς βασιλιά Άχαζ (η οποία σημειώνεται ως 742 π.Χ. από την προφητεία του Ησαΐα), ο ηγέτης της Ιερουσαλήμ εισήγαγε τη λατρεία του παγανισμού (Καθολικισμού) στην εκκλησία του Θεού, ακριβώς όπως ο Λαοδικειακός Αντβεντισμός επέστρεψε στη μεθοδολογία του αποστάτη Προτεσταντισμού για να απορρίψει το μήνυμα του Μωσή που είχε παραδοθεί από τον Ηλία. Το 742 π.Χ., ο Ησαΐας αντιμετώπισε τον ασεβή βασιλιά του Ιούδα στο άκρο του

υδραγωγείου της άνω δεξαμενής, πλησίον του αγρού του γναφέως, και έφερε μαζί του τον γιο του όταν το έπραξε. Το όνομα του γιου του ήταν σημείο, και όταν ο προφήτης από τον Ιούδα αντιμετώπισε επίσης τον βασιλιά Ιεροβοάμ, του έδωσε και αυτός ένα σημείο.

Ιδού, εγώ και τα παιδιά τα οποία μου έδωσε ο Κύριος είμεθα διά σημεία και διά τέρατα εν τω Ισραήλ, από Κυρίου των δυνάμεων, όστις κατοικεί εν τω όρει Σιών. Ησαΐας 8:18.

Το όνομα του γιου του Ησαΐα, «Σεάρ-Ιασούβ», σημαίνει «ένα υπόλειμμα θα επιστρέψει». Εκείνοι που «επιστρέφουν» και αποτελούν το υπόλειμμα είναι όσοι προσμένουν τον Κύριο κατά τον καιρό της καθυστερήσεως.

Και θέλω προσμένει τον Κύριον, όστις έκρυψε το πρόσωπόν αυτού από του οίκου Ιακώβ, και θέλω ελπίζει επ' αυτόν. Ιδού, εγώ και τα τέκνα τα οποία μοι έδωκεν ο Κύριος είμεθα διά σημεία και διά τέρατα εν τω Ισραήλ παρά Κυρίου των δυνάμεων, του κατοικούντος εν τω όρει Σιών. Ησαΐας 8:17, 18.

Όταν ο Ησαΐας έρχεται σε επαφή με τον πονηρό βασιλιά Άχαζ το 742 π.Χ., αντιπροσωπεύει εκείνους που «περίμεναν», διότι όλοι οι προφήτες μιλούν για τις έσχατες ημέρες, και εκείνοι που «περιμένουν» στις έσχατες ημέρες είναι όσοι έχουν υποστεί την πρώτη απογοήτευση. Ο Ιερεμίας νόμισε ότι ο Θεός είχε ψευσθεί και είχε συγκρατήσει τη βροχή, και ο Ησαΐας θεωρεί ότι ο Θεός έχει κρύψει «το πρόσωπόν του από τον οίκο του Ιακώβ», αλλά ο Ησαΐας αποφασίζει ότι θα περιμένει και θα προσβλέπει στον Κύριο, πράγμα που αντιπροσωπεύει τους «σοφούς» κατά τον χρόνο της καθυστέρησης της οράσεως. Εκείνοι που πράγματι επέστρεψαν και χώρισαν το τίμιο από το ευτελές, οι οποίοι επρόκειτο να γίνουν το στόμα του Θεού, εσφραγίσθηκαν και, ως εκ τούτου, τίθενται σε αντίθεση με εκείνους που λαμβάνουν το χάραγμα του θηρίου.

Και πολλοί μεταξύ αυτών θέλουσι προσκόψει και πέσει και συντριφθή και παγιδευθή και συλληφθή. Δέσον το μαρτύριον, σφράγισον τον νόμον μεταξύ των μαθητών μου. Και εγώ θέλω περιμένει τον Κύριον, όστις έκρυψε το πρόσωπόν αυτού από του οίκου Ιακώβ, και θέλω ελπίζει εις αυτόν. Ιδού, εγώ και τα τέκνα τα οποία μοι έδωκεν ο Κύριος είμεθα διά σημεία και διά τέρατα εν τω Ισραήλ παρά Κυρίου των δυνάμεων, όστις κατοικεί εν τω όρει Σιών. Και όταν είπωσι προς υμάς, Ζητείτε τους έχοντας πνεύματα νεκρών και τους μάντις, τους ψιθυρίζοντας και μουρμουρίζοντας, δεν πρέπει λαός να ζητή παρά του Θεού αυτού; υπέρ των ζώντων να αποτεινεται εις τους νεκρούς; Εις τον νόμον και εις το μαρτύριον· εάν δεν λαλώσι κατά τον λόγον τούτον, βεβαίως δεν υπάρχει φως εν αυτοίς. Ησαΐας 8:16–20.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Αυτά δεν είναι τα λόγια της Αδελφής White, αλλά τα λόγια του Κυρίου, και η αγγελιαφόρος Του τα έδωσε σε μένα για να τα δώσω σε εσάς. Ο Θεός σας καλεί να μη συνεργάζεστε πλέον μαζί Του με αντιμαχόμενους σκοπούς. Δόθηκαν πολλές οδηγίες σχετικά με άνδρες που ισχυρίζονται ότι είναι Χριστιανοί, ενώ αποκαλύπτουν τα γνωρίσματα του Σατανά, αντιστρατευόμενοι με πνεύμα, λόγο και πράξη την πρόοδο της αλήθειας, και ασφαλώς ακολουθούν την οδό στην οποία τους οδηγεί ο Σατανάς. Μέσα στη σκληρότητα της καρδιάς τους έχουν οικειοποιηθεί εξουσία που σε καμία περίπτωση δεν τους ανήκει και την οποία δεν θα έπρεπε να ασκούν. Λέγει ο μέγας Διδάσκαλος: “Θα ανατρέψω, θα ανατρέψω, θα

ανατρέψω.” Οι άνθρωποι λέγουν στο Battle Creek: “Ο ναός του Κυρίου, ο ναός του Κυρίου είμεθα εμείς”, αλλά χρησιμοποιούν κοινό πυρ. Οι καρδιές τους δεν έχουν μαλακωθεί ούτε υποταχθεί από τη χάρη του Θεού». Manuscript Releases, τόμος 13, 222.